

Mě dali na študýje. Prej že jsem moc bujněj, nebo co. Prej že jsem moc chytřej, nebo co. Prej že prostě roupama nevim co by. Tak místo do OBI jsme zamířili do psí školy. Teda

zatím prej do školky, páč sem to prtě ešče. Jak říká pánčička. Která to celý mimochodem vymyslela. Že prej abych se nenudil. Abych se dostal do větší psí společnosti. Že abyse... já nevim co už všecko, no.

Prostě sbalila mi ten den batůžek, dala do něj vodu, Woofyho - můj oblíbeněj míček, ručník vzala, skládací misku, co jsem podědil po Ešátorovi. Ledvinku narvala k prasknutí nakrájeným sejrem (ale ten já ráád, tuze rááád), piškútama (ty se taky hoděj) a ešče přidala maso z poblifky (ale jako to je delikatesa, to vám řeknu, pro maso z poblifky sem ochoten i vyhledat v mozkovně pár buněk, sehnat je dohromady a chvíli fungovat).

*Kozel
zahradníkem*

Už když to fedrovala do ledvinky, byli jsme z toho s Bubicí voba jako dost hyn, vám řeknu. Seděli jsme se zadnicema přibitýma k podlaze, zdatně pod sebou vytvářeli dvě malá jezírka a předváděli předpisovej oční kontakt. Všimla si. Trvalo jí to sice, ale všimla si.

Víte, vona musí krájet všecko dost vopatrně jako, už jsem si za tu krátkou dobu stačil všimnout, že s nožem moc nekamarádí. Dost často se jí ten nůž vymkne kontrole a podřízne se. Pak si začne vopakovat jedno německý slovíčko, co znamená zatáčku, a utíká do kópelky, kterou zaprasí vod krve. No šikula. Takže krájí pomalu jako retard. Což nás voba dost vždycky šponuje.

Už jsem se pokoušel celý proces urychlit tím, že vyskakuju a ve vzduchu metám kozelce. Ale vono vám to na ni nefunguje nějak. To vždycky skončí jakoukoliv činností, zastaví se a čučí na mě. A nehejbe se. A rozhejbe ji dycky, až když hópnu na pelíšek a tam sedím. Pak se zas do toho pustí.

Lvíče

Takže jsem přišel vlastní hlavou (!) na to, že když budu sedět, přijde to kýžený mnohem rychlejš, než když něco podnikám. Tož teda dokrájela a za vzorný chování nám milostivě utrousila každému takovej pidimidi kousíšek! Hamba jí. Zase jsme si dřepili a významně čučeli. Klaplo to, podařilo se vypáčit. Pak vokázala prázdný ruce, ozvalo se Konec a bylo jasný, že teda nic jako už.

Pánik vyzval Bubici, ať se dostaví do předsíně, že jdou ven. Nechtělo se Bubici, nechtělo. Viděla tu naditou ledvinku. Tušila, že jako tady se bude sypat víc. Páč tady se dycky sype víc, to už jsem na to taky přišel. Pánik není tak posypovej jako pánčička. No taky mu to ale s náma tak úplně nevyhází. Tudle si naběhnul pěkně.

Vzal s sebou posyp, ale - jako posyp! Ssst, granule vzal, no. Si myslel, že mě uctí králičím bobkem nějakým. Vzal jsem to jazykem a ve vší uctivosti flusnul stranou. Jako já tím úplně nepohrdnu, to zas ne, ale jako jen a jen granule? To ne, pěkně směsku si musí brát, víte? Páč, když je směska, tak vy nevíte, co zrovna přijde na pořadí a tak se hrozně těšíte a snažíte vo to víc.

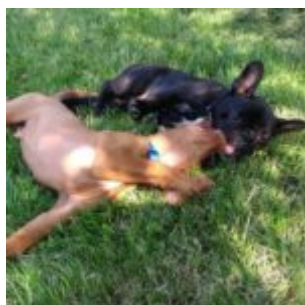

Masakéro

No a to pánik nepraktikuje právě, takže jak to dopadlo? No tak, jak se dalo očekávat, že jo. Když už Bubici i dostal ven, tak pak pánčička, která šla ještě honem honem před odjezdem do školky zamést ty piliny, co jsem dopoledne vytvořil, a vyhodit všechny ty papíry, co jsem natrhal, a vyklepat oba naše pelíšky, který jsem řádně zahnojil, tak z balkóna, kde klepala ty pelechy, vidí, kterak jednu chvíli Bubice kráčí za páníkem, aby v druhý chvíli vzala fikaně kramle a hnala to domů, kde co? Kde je ta pánčička s tou narvanou ledvinkou a dá se tudíž očekávat nějaká akcička.

A za ní pádil pánik □ Smála se pánčička převelice, byl to prý roztomilý obrázek. Já nevím, já to neviděl, já musel držet pozici čekej. Páč na balkon ešče nesmim. Nejsem prej dostatečně vyrostlej a zasádlenej, abych neprošel zábradlím. Tak musím hodně jíst, abych tam už taky mohl.

Pánčička v tichosti šla, vzala z věšáku vodítko, který za běžných okolností s Bubitkou netřeba, a tiše z balkonu sykla na pánika. Ten s vděčností v oku a potem na zádech (bylo slušný vedro totiž) chytil vodítko, zatknul Bubitku a šli. A my za chvíli taky. Byl sem taky zatknutej na vodítku, páč pravila pánčička, že na hovadiny není čas.

Masakéro s

kámošem

Škoda, moc jsem chtěl běžet za klukama, co si čtali na hřišti. A taky mi kvůli tomu zatknutí utekly můry na trávníku. Pak jsme dohonili tramvaj, pánčička mě šupla do náruče, udělal jsem jorkšíra a sesuli jsme se na sedačku. Pánčička počkala, až jí doběhly plíce, a povidá: „Chlapče zlatý boubelatý, jdeme na to! Popojedem tramvají a pak uvidíš!“

Hrozně sem se styděl, že sem za jorkšíra, tak jsem chtěl na zem. Tak prej že to zkusíme. No nic na tom není, umim ležet přece, ne? Tak je jedno kde, jestli doma nebo v tramvaji. Vzorně jsem docestoval do cíle a vystoupili jsme. Takovejch věcí novejch tam bylo! Prej ale není čas zkoumat zrovna dvě hodiny tuhleto stéblo, že na nás čekaj mnohem lepčí věci, že budu čubrnět.

A taky jo. Jsem čubrněl teda. Přišli jsme a už tam byla banda nějaká! Skorem jako kdysi v prvním doma, když jsem měl svoji bandu! Taky nás bylo hodně. Jen teda fšící stejný (jako myslim barevně, jinak to bylo kus holky, kus kluci). Tady ne, tady to byla směska jako v ledvince u pánčičky.

Dva malý klucí španělský kavalírovský, jeden bíglík, jeden větší španělskej kavalír, jeden velkej kluk bulíkovitej a jedna malá holčina ohařskostafordí. A moje maličkost. Ty jo, dobrej kemp, tuhleto! Pustili nás, ať si chvíli řádíme. Zmlátili jsme se s tím klukem bulíkovitým, to bylo dobrý masakéro. Je huž velkej, je mu celejch vosum měsícůch už. A taky rychlej je hrozně. Taky jsme se zmasili s tím klučíkem kavalírovitým.

Štajn fotbalista

Pak si nás zavolali, rozdělili jsme se a šlo se na to. Heh, pánčička nestačila mrkat na drát,

jak sem byl vzorovanej! Furt si hraje na tu vědmu a tvrdila, že to bude propadák. A nestačila se divit. Tak jako víte co, jsem rozhodnutej si tak nějak už lehce začít připravovat půdu do budoucna, aby se nám tak nějak vybudoval ten vztah, jak se kynologicky prej říká.

Tak ji nechám trochu namlsat. Aby se chytila na tu vzorovanost. Takže jsem předstíral, že je mi vůbec šumák, kdo vokolo mě je nebo není, a když bylo dřepkins, tak jsem sednul. Kdykoliv. Prostě na požádání. Dokonce jsem i vzorovaně lehnul, na to požádání. A čekej jsem měl nevzorovanější ze všech, páč pánčička si mohla dovolit pěkně odejít. Ssst aby ne, máme taky s Bubicí natrénováno. Ponivadž, když se jde k popelnici, musíme my zvostat dřepkins a ani hnout, holoto jedna, dokud se pánčička nevrátí.

A taky to trénujeme trošínek u pejskůch jinejch. Učí mě pánčička, že si mám prvně dřepkins a pak teprv můžu utíkat se kámošit. Což mě ale teda jako neba. Stejně jako mě neba, že si mám dřepkins, když vidím ptáčky. Co je tohle za divný postupy? Já to vidim jasně: vidim ptáčka - ztuhnu - zacílím - zaměřim a už ho беру! Naprosto přirozený, ne? Zvlášť, když si ze mě ještě hodlá dělat bžundu a hopkat po plotě.

Štajn fotbalista 2

Ale to prej je jako dost špatně, říkala pánčička. Myslim, že má někde chybu v návodu, takhle mi to totiž strejda Gábor, před vodchodem do novýho domova, neříkal právě. Mluvil zcela jasně: „Co se hne, jdi po tom!“ Tak se toho dost držim.

Tak ale tady ptáčci nebyli žádní. Ale stejně by na ně nebyl vůbec čas. Páč víte co? Když jsme si udělali přestávku, zjistil jsem, že tam maj naprosto úžasnou věc. TUNEL! Tyjo, to je suprovka. Můžete běhat tam a zase zpátky, můžete běhat dokola. Když se honíte s kámošem, můžete tím prolítnout a zcela nečekaně ho překvapit a přepadnout. Miluju tunel. Naprosto

nejvíc. Kdo vynalezl tunel, měl by dostat minimálně řád Zlatýho tuneláře a kost k tomu.

Taky další vymoženostě tam maj. To první se jmenuje kladina a je to v podstatě tlustý prkno, co leží na zemi. Jsem velkej pohodář, takže se není čemu divit, že jsem nastoupil, přepádil a pro jistotu přepádil ještě jednou a ještě jednou. Taky dobrý zařízeničko. A ještě lepší je to áčko. To se mi taky dost zamlouvá, pročez sem se nebál vůbec, a když jsme přišli na řadu, drapnul jsem do držky vodítka a přepádil to. Tam a pro jistotu zase ještě zpátky.

Navádění netřeba. Jsem profesijounál. Nemažu se s tím. Proč taky, že jo? Nějaký cirátě dělat. Stejně tak, když jsme se zas ponořili do práce. Prej přivoláníčko. Chá, nejsem béčko nějaký, takže i když jsme byli dva, který měli bejt přivolávaný naráz, pádil jsem rovnou k pánčičce a nenechal se zviklat sparingpartnerem. Páč nejsem viklan nějakej, ale zdělanej pes, kterej ví, co se patří.

Štajnidlo lovec

Někdy, pravda, dělám, že nevím, ale tohle nebyl ten případ. Řítil sem se jak vodbržděněj nákladák z Řípu a zastavil se až vo pánčičku (heh, ať si zvyká, až budu mít těch třicet kilíček, aby nebyla překvapená, až se vo ni zastavim □). Byla celá radostná a já taky, páč upadnula na zem a nechala se masakrovat. A pak sem si mohl jít zakroužit do tunela.

Musím teda upřímně říct, že to není marný, dyž vás daj na ty študyje. Mně se to líbí. Tak doufám, že půjdem zas. Cestou zpátky v tramvaji jsem líbeznil na spolucestující. To mě taky ba. Dělán líbeznýho, aby si mě fšimnuli, aby mě pohladili, protože voni mě doma vůbec nepohladěj. Ale fakt vůbec!

Kdybych mohl, líbeznil bych na všecky, ale nechtěla mě pustit, pánčička nepřející. A já byl

tak rozhicovanej zrovna! Měl jsem chutě proběhnout si tu tramvaj jako ten tunel. Taky několikrát po sobě. Jenže - no jsem byl zatknutej, to se blbě probíhá. Tak ale vynahradil jsem si to, když jsme vystoupili z tramvaje.

U nás za barákem jsem potkal kámoše. A byla řežba největší. Zuby lítaly, chlupy lítaly, fšecek lítalo. Jen pánčička stála, trochu již zničena, a tiše to sledovala. A doufala, že až přijdu domů, tak tam už konečně vypnu. Tak jako doufat může, co by ne. Zajímavý je, že jí to zpravidla nevyjde. A tetkon taky moc ne.

*Štajnidlo v
nedbalkách*

Rozrazil jsem dveře a sápal se na Bubici, jak jsem byl rozjetej. Nestačil jsem si všimnout, že mi utírá nohy. Pánčička, ne Bubice. A málem si tak vykloubil nohu zadní, jak jsem chtěl vyrazit do útoku. Pánik radši prchnul v obývací a dal mi do cesty protipsí zábranu. Chvíli jsem s ní lomcoval a pak si řekl, že si počkám. Vono to nebude dlouho trvat a já ji překonám. Jen se ešče párkát najím. A hodně.

Ten večer jsem taky hodně jedl. Musel jsem doplnit ubyvsí zásobu energie. Pak to nějak přišlo - běhám, běhám a najednou spim. Koma. Ale jen na chvíli, jen do rána, pak už jsem byl zasejcajk a pln očekávání zážitkůch příštích. Neboli - díky za každé nové ráno! Už se těším, až to zas namíříme za zděláním.